

Pozvánka francouzské futnetové (nohejbalové) asociace Tennis Ballon France k mezinárodnímu turnaji ESTÉREL FUTNET CUP v červenci 20218 v Saint Raphael (pobřeží Středozemního moře, Francie) byla velmi lákavá. Přišla ale v listopadu 2020, v době největších pandemických problémů s Covidem. Přišla v době, kdy bylo zrušeno Mistrovství světa mužů v Praze a přeloženo na rok 2021. Bylo to ale velmi lákavé nejenom po sportovní stránce, ale také svým místem a termínem i pobytem na Azurovém pobřeží. Máme velmi dobrý vztah k této části Francie, byli jsme zde už několikrát na pobytové dovolené (r. 2000 2001), na lodi na kanálu De Midi (2007), v rámci cesty za fotbalovým ME (2016) a naposledy v roce 2018 na nohejbalovém turnaji 3 zemí v Sete.

S přípravou cesty jsem začal už v prosinci 2020 za té byla velmi složité koronavirové situace, ale s velkou vírou v realizaci této cesty. Původně pozval pořadatel z klubu Saint Raphael Jean Dellofre 1 trojici REPRE mužů s trenérem s tím, že pro ně uhradí cestu, pobyt i stravu. Postupně došlo ke změnám, i změně termínu, když jsme nabídli pořadatelům účast našich žen pro exhibice proti místním sponzorům a známým sportovcům (házenkáři, fotbalisté, rugbisté). Myšlenka se pořadateli zalíbila a nakonec pozvali i ženy Švýcarska a my jsme navíc postavili 2 trojice žen. Kromě pozvaných účastníků – trenér Petr Gulda, a hráči Jan Vanke, Ondra Vít, Lukáš Rosenberk, Jakub Pospíšil a Michal Kolenský, trenér Jirka Šmejkal a hráčky Veronika Tymichová, Aneta Fojtíková, Kristýna Plechatá, Zuzana Tomšová, Růžena Řeháková a Lenka Cibulková – místo nemocného Petra Lukáše nakonec s námi cestoval reportér ČT SPORT Martin Kozák. Jednalo se tedy o zajištění letenek pro 14 osob, protože já jsem se rozhodnul si pobyt trochu rozšířit a cestovat samostatně autem.

Prostřednictvím letového operátora Pelikán se podařilo zajistit skupinovou zpáteční letenku s odletem z Prahy přes mezipřistání v Mnichově a přiletem do Nice. K tomu jsem zajistil pronájem 2 osobních aut pro přepravu mezi letištěm Nice, místem turnaje a ubytováním.

Naplánoval jsem svoji trasu autem s cílem prodloužit si pobyt ve Francii a navíc se podívat na další místa po trase. Ale nejdříve muselo dojít k rodinné radě, abych vůbec se mohl na takovou cestu vydat sám. S brbláním to nakonec prošlo, jen mamina mi dala podmínku uzavřít dostatečně výhodné cestovní pojištění.

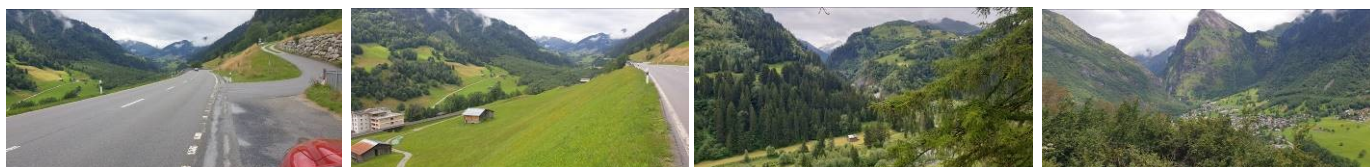
Po pečlivé přípravě celé trasy mé cesty, včetně zajištění ubytování, jsem vyrazil na svoji cestu ve středu 14. července směrem Chomutov, Karlovy Vary, Cheb a Německem až do Mnichova. Tam jsem podle plánu zastavil na předem vytipovaném parkovišti poblíž Olympijského parku. Po zaplacení poplatku za parkování jsem si vyndal z kufru auta moji elektrickou koloběžku a vydal se na prohlídku. Překvapila mne velmi malá návštěva a hlavně uzavření všech možných občerstvovacích stánků (kromě jednoho s omezenou nabídkou). Projel jsem si různá místa Parku a nakonec jsem si koloběžku uvázal u vchodu televizní olympijské věže. Vyjel jsem rychlým výtahem do výšky 162 metrů, kde se nachází restaurace (uzavřená) a vyhlídkové terasy. Vyhlídka byla trochu ponížena zataženou oblohou, ale přesto byla nádherná. Fotografie a video to dokumentuje.

K naplánované prohlídce zámeckého parku Nymphenburg v blízkosti Olympijského parku nakonec nedošlo, protože jsem musel objevit kde bych mohl poobědvat, v Parku to moc nebylo možné. Na benzínce za Mnichovem jsem si dal klasiku, řízek s hranolkami. Cesta pokračovala už směrem na Švýcarsko. Trochu obavy jsem měl na asi 2 km úseku rakouské dálnice bez dálniční známky, pak jsem zastavil na břehu Bodamského jezera na krátkou přestávku a vzpomínku na dřívější cestu s REPRE žen. To už bylo kousek do místa mého prvního ubytování ve švýcarském lázeňském městě Bad Ragaz. Navigace mne spolehlivě dovedla k hotelu Torkelbündte. Recepce uzavřená, ale u vchodu byla připnutá obálka s pokyny a s klíčem od pokoje a vchodu. Příjemný pokoj v 1.patře s krásným výhledem na Alpy v okolí. Jenže začalo pršet a tak jsem musel nechat svoji koloběžku v autě a vydat se na procházku městem pěšky. Opravdu krásné město obklopené vysokými štíty Alp. Lázeňský komplex jsem nevyužil, ale dopřál jsem si posezení s pivem ve švýcarském Pubu.

Ráno ve čtvrtek 15. července jsem po snídani vyrazil směr Itálie. Ale nejdříve jsem si vyjel průsmyky nad Bad Ragazem, původně k velkému bílému kříži nad městem. Ale vzhledem k mlze v kopcích a drobnému dešti jsem na to místo nedošel, stejně nebylo moc vidět do údolí. Čekala mne velmi zajímavá cesta horskými průsmyky švýcarských Alp. Cestu jsem si hodně prodloužil, protože jsem často zastavoval na vyhlídkových místech. Ty pohledy byly tak krásné, že by bylo i nebezpečné nezastavit, protože jsem se nemohl věnovat plně řízení v serpentinách a sjezdech. Bylo to i náročné na řízení.

Jenže co to bylo proti dálnicím v Itálii. Už přejezd přes hranice Švýcarska do Itálie znamenal dlouhou, více než hodinovou kolonu, kterou způsobily covidové kontroly italských policistů na hraničním přechodu. 2 policisté u každého z 3 pruhů, soustředěně koukali do auta a asi si někoho vytypovali ke kontrole. Já projel bez povšimnutí, ale vztekly z dlouhého popojíždění v koloně. Následovala strastiplná cesta po italských dálnicích. Naše D1 je proti italským opravovaným dálnicím pohodová. Při velmi častých opravách je doprava jen v 1 pruhu a při té frekvenci to vždy znamenalo popojíždět v dlouhých kolonách. A jen co se to rozjelo, už po několika málo kilometrech další práce na silnici. Byla to hodně náročná část mé cesty a do města Varazze k hotelu Zurigo jsem dojel dost vyčerpaný. Ještě mne čekalo nemilé překvapení, když slibované parkování nebylo zajištěno a tak jen s velkou klikou jsem zaparkoval blízko hotelu, když jsem spolu s recepcí objevil vyjízdní auta z parkovacího místa, kam jsem hned zacouval. Když jsem s batohem došel na pokoj, ulehnu jsem, protože jsem cítil náběh méj dlouhodobé nemoci. Jako už poněkolkáté, dostal jsem zimnici, pak horečku a tak jsem se pomocí paralenů a ibalginů pokoušel do rána z toho vyležet.

Ráno jsem došel na snídani, potíže trochu ustaly, jen zůstal otok na kotníku, jako vždy předtím. Z koupání v moři zatím nic nebylo. Jen jsem zastavil na pobřeží, abych se pokochal z krásných pláží na kraji města Varazze. Pak už jsem vyjel po dálnici směrem na letiště v Nice. Naštěstí, tady už ta italská dálnice byla v pořádku. Po 175 km jsem dojel na letiště a zaparkoval v jednom z rozlehlých parkovacích domů, naštěstí blízko příletové haly. Dal jsem si něco málo k obědu (taková jiná pizza) a čekal jsem na přílet naší výpravy. Jenže při přestupu v Mnichově došlo k poruše letadla ještě před vzletem, tak museli všichni opustit letadlo a čekat na přistavení jiného. Zpoždění letu 1,5 hodiny. Takže jsem si to čekání v letištní hale trochu prodloužil.

Po příletu jsme všichni odešli k mnou předem zjištěné kanceláři půjčovny aut. Měli jsme zaplacený pronájem 2 malých aut, ale podařilo se získat trochu větší, aby se tam všichni vešli i se zavazadly. Veronika Tymichová převzala Nissan Mickra, Michal Kolenský Renault Megane. Ke mně do auta přišli Honza Vanke, Kuba Pospíšil, Lukáš Rosenberk a Ondra Vít. Bylo velmi pracné dostat do auta i zavazadla, protože jsem v půlce kufru měl 14 baťohů s vybavením pro reprezentanty a ještě dost zabírala koloběžka. S velkým úsilím si dal dopředu Honza kufr pod nohy, druhý kufr už jsme museli dát do prostoru mezi předními sedačkami, takže jsem musel řadit s vyvrácenou rukou. Protože bylo zpoždění letadla, jeli jsme nejdříve na náměstí Pierra Coulléta v Saint Raphael, kde se bude konat turnaj. Měli jsme tam být představeni a sehrát exhibiční tréninkové sety. Jenže už od odjezdu z letiště drobně pršelo a tak umělý povrch kurtu byl pro naše hráče a hráčky nebezpečný. Tak jsme se domluvili, že odjedeme na hotel sportovního a školicího centra CREPS Boulouris, asi 4,5 km od centra Saint Raphael. Vedla nás tam manželka hlavního pořadatele Jeana.

Po ubytování jsme se převlékli do repre oblečení a jeli zpátky na náměstí. Naštěstí pod tím náměstím bylo podzemní parkoviště, sice placené a dost drahé, ale zase bez nutnosti někam dál docházet. Já jsem si vyndal koloběžku a projel si poprvé město a pobřeží. Po návratu na náměstí jsem ještě navštívil muzeum Luise de Funése, ale byl jsem jen v první vstupní hale, dál jsem už nešel, protože provázení ve francouzštině by mne asi nezaujalo. Členové výpravy se trochu občerstvili v Kebab baru na náměstí. Před 9.hodinou večer jsme dostali večeři (3 chody) a já jsem odjel na hotel, ostatní nějak dojeli později.

V sobotu 17.7. ráno jsem chvíli hledal jídelnu, kde se podávala snídaně. Dlouhý sestup po schodech mne jen vystrašil, jaká bude cesta zpět na pokoj. Propříště jsem to už řešil použitím koloběžky. Podle programu jsme měli volno až do odpoledne, kdy od 2 hodin byly domluvené společné tréninky se Švýcary. Já jsem autem odjel zase do podzemního parkoviště pod náměstím P.Coulleta, ostatní došli pěšky se zastávkami na plážích a v restauracích na oběd. Vytáhnul jsem z auta koloběžku a protože už od rána bylo jasno a teplo, během zkoumání města a okolí jsem se i vykoupal v moři. Kromě krásných centrů měst Saint Raphael a Fréjus mne samozřejmě zaujal i přístav, kde byly uvázané nádherné jachty a plachetnice. Po zkušenosti z páteční velmi pozdní večeře jsem k obědu snědl jen obloženou housku ze snídaně, totéž bylo i

Ostré zápasy zahájili nejdříve muži v „Turnaji šampiónů“ vítězstvím nad výběrem Korsiky, pak hrály

nejdříve v „Turnaji hvězd“ ženy „1“ (Fojtíková, Plechatá, Tymichová) proti fotbalistkám Nice – bez odporu a zcela jasně je naše ženy přehrály, pak ženy „2“ (Cibulková, Řeháková, Tomšová) nestačily na Švýcarský reprezentační tým. Turnaj žen pokračoval zápasy o umístění ve skupině žen, tedy poražené proti sobě a totéž vítězky. Tím bylo určeno pořadí ve skupině s výsledkem 1. ČR „1“, 2. Švýcarsko, 3. ČR „2“, 4. fotbalistky Nice. Systém byl koncipován tak, aby se v každém utkání o celkové umístění utkaly vždy ženy proti mužům z druhé skupiny, což byli místní hvězdy fotbalu, házené a rugby. Mezi nimi byli i známí fotbalisté z reprezentace Francie nebo ze špičkových francouzských klubů. A proti našim i švýcarským hráčkám nedostali vůbec šanci. V konečném pořadí pak naše „jedničky“ přesvědčivě vyhrály nad fotbalisty Nice a vyhrály celý turnaj. I naše „dvojky“ vyhrály nad místními házenkáři ze Saint Raphaelu a tedy nakonec 3.místo.

Ještě odpoledne sehráli muži své utkání ve skupině se Švýcarskem s výsledkem „lepší plichta“. Pak už byl čas na večeři a já jsem odjel na hotel kolem 10.hodiny večer. Ostatní členové naší výpravy se zase nějak dostali na hotel později.

V neděli 18.7. byl pro muže program už dopoledne, ženy měly až do 15-ti hodin volno. Utkání skupiny B „Šampiónů“ proti výběru Atlantické zóny bylo vcelku bez problémů s očekávaným vítězstvím. Pak už bylo volno až do odpoledních ukázkových zápasů mezi ženami ČR a Švýcarska. Následovaly 4 čtvrtfinálové zápasy, kde naši muži měli za soupeře 4.družstvo skupiny A, místní celek Saint Raphael. Ani tady nebylo nutné velké úsilí k jasnému vítězství. Trochu bez zájmu se odehrály ukázkové zápasy teqballu. V semifinále už muži měli zdatnější soupeře výběru Ile de France, tedy francouzské reprezentace. Oba francouzští smečari vynikali skákanými smeči s přemetem, ale už z dřívější zkušenosti, někdy bez efektu

nebo s nepřesností. Na rozdíl od našich dvoumetrových smečářů (Vanke, Pospíšil), kteří z velké výšky přes blok byli většinou úspěšnější. S podporou polářů a nahrávačů (Vít, Rosenberk, Kolenský) byli Frantičí bez šancí na konečný úspěch. Tedy i ve finále opět proti výběru Atlantické zóny a vítězství v celém 1.ročníku Turnaje šampionů. I když začátek se nevyvíjel příliš dobře, když naše repre prohrávala v 1.setu už 8:3. Pak ale Kuba Pospíšil začal úřadovat na bloku a na smeči, podařilo se srovnat a vyhrát 1.set a následně pak už jasně i 2.set. Právě Kuba Pospíšil dostal cenu pro nejlepšího hráče turnaje.

Ještě v průběhu večera jsme poskytli hlavnímu pořadateli Jeanu Dellofroví a jeho manželce malé dárky za Český nohejbalový svaz, které předali kapitáni našich družstev s podporou sportovního redaktora ČT SPORT Martina Kozáka (perfektní francouzština). Myslím si, že oba obdarované naše pozornost velmi potěšila. Ještě k účasti Martina Kozáka na této akci. Když nemohl odcestovat ze zdravotních důvodů náš masér Petr Lukáš, bylo nabídnuto jeho místo v letadle i na turnaji Martinovi, protože už na předchozích mezinárodních akcích s námi byl a významně podpořil propagaci našeho sportu v celostátní televizi. A také šoty ve zpravodajských relacích ČT a další video a foto materiály z jeho dílny jsou perfektní demonstrací naší účasti v mezinárodním turnaji na pobřeží Středozemního moře.

Už po návratu nám pořadatelé oznámili, že jejich 1.ročník turnaje se povedl a setkal se se zájmem francouzské veřejnosti. Tím dali najevo, že už připravují 2.ročník tohoto turnaje a naše repre bude opět pozvána.

Po všech oficiálních ceremoniálech opět večere a můj odjezd na hotel. Mladší z naší výpravy se dostali na hotel až někdy v noci. Výsledkem jejich nočního „tažení“ do prostor sportovního a školicího centra CREPS byla ztráta mobilu Lukáše Rosenberka. Už hned první den přišel o svůj mobil Petr Gulda, když se s ním vykoupal v moři a mobil byl nefunkční, teď ještě ztráta mobilu Lukáše. Na hotelu prohledal zavazadla svých spoluhráčů, ale nic. Takže dvě půjčená auta se vydala na letiště do Nice, my jsme se pustili do hledání mobilu na plážích, kde v noci skupina využila poslední příležitost k vykoupaní a někdo z nich si všimnul, že tam ještě Lukáš měl mobil v zadní kapse. A „světe div se“, podařilo se najít tu konkrétní pláž a tam Lukášovi někdo sdělil, že mobil se tam našel a že se nese na místní policejní stanici. Takže jsme se tam vypravili a čekali, až mobil dorazí. Stalo se to naštěstí dost brzy, jak jsme tam před stanicí postávali, zastavilo osobní auto, z okénka vystrčená ruka s mobilem. Rychle došlo k převzetí a Lukáš ani nestačil poděkovat, pracovník městské správy odjel.

Následoval rychlý přesun na letiště Nice, někteří z výpravy museli ještě absolvovat povinné covidové testy, ode všech převzeli baťohy se sport. oblečením a uložení do mého auta, pak už jen zamávání na rozloučenou. Pro mne to bylo trochu uvolnění a odjezd na další naplánovanou cestu už zase jen sólo.

Další moje zastavení bylo v městě Sainte Maxime. Tam jsem strávil 3 dny v luxusním hotelu Les Tourelles. Zámek v krásné zámecké zahradě s výhledem na moře a záliv, kde je přímo naproti známý Saint Tropez. Užíval jsem si klidu a celý program těch 3 dnů byl jen podle chuti a momentální nálady. Jen trochu problém s výtahem do druhého patra. Ten výtah byl starodávňý a velmi malý. Koloběžka se mi tam nevešla a nakonec jsem si ji dal pod nabíječku v parku hotelu, když jsem koloběžku uvázal na zámek k malému stromku. Ještě k tomu výtahu, každý nástup a výstup byl svázán otevíráním dvojítych železných dveří s tím, že se oboje dveře zavíraly samy ale s velkou silou. Za ty 3 dny jsem měl docela otlučené ruce a nohy. Využíval jsem i hotelového bazénového komplexu s výřivkou a masážními proudy, ale také jsem si vybíral příjemné písčité pláže ke koupání a relaxaci.

Velmi dobře sloužila i koloběžka, protože hotel byl situován cca 500 metrů od pobřeží, ale hlavně v dost prudkém kopci. Poslední den jsem si koupil plavbu přes záliv do Saint Tropez. Na lodi to trochu houpalo v mírném větříku, ale plavba byla velmi příjemná. V přístavu Saint Tropez musela naše loď vyčkat na vyplutí ohromné jachty. Další byly v přístavu. Ve velkém davu návštěvníků, kteří hlavně mířili ke známé Gendarmerie Nationale z Četníků s Luisem de Funésem, jsem se s koloběžkou proplétal a raději jsem zamířil do centra města a pak zpět na pobřeží. Projel jsem celé pobřeží kolem zálivu přes město Port Grimaud až zpět do Sainte Maxime – celkem 17 km většinou po cyklostezkách. Během cesty jsem se ještě 2x zastavil u dobře vyhlížejících pláží a vykoupal se v moři. Pak jsem si dopřál posezení u kávy se zmrzlinou na nábřeží Sainte Maxime.

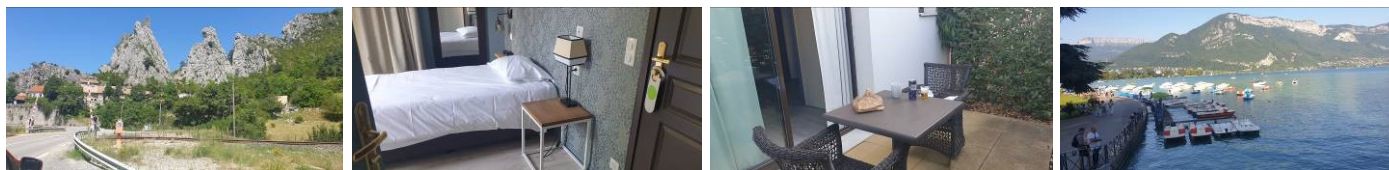
Navečer jsem se ještě vykoupal v hotelovém bazénu a na pokoji trochu uklidil a pobalil. Už při příjezdu jsem věděl, že si dám v restauraci našeho hotelu dobrou večeři. Trochu jsem předem studoval jídelní lístek, který byl napsán na černých stojanových tabulích a předkládán obsluhou před návštěvníky restaurace. Tak jsem zcela suverénně vybral jídlo, jen jsem nemohl jíst předkrm. To byly kousky naprosto tvrdých baget s rybí pomazánkou. Ale hlavní jídlo bylo dobré (kachní steak na grilu, opékaný brambor, barbecue a nějaká zelenina), víno jsem odmítl, raději jsem si dal 2 piva Kronenbourg 1664.

Ráno ve čtvrtek 22.7. jsem odjel po snídani na další cestu, už směrem k domovu. Ale naplánovanou trasou jsem projížděl kaňonem Grand Canyon du Verdon, tedy nejznámějším rozsáhlým údolím řeky Verdon. Úzké silnice se proplétají skalami a trochu mi to připomíná Korsiku. Samozřejmě časté zastávky na vyhlídkových místech cestu dost prodloužily. Ale jako ve švýcarských Alpách, nemohl jsem si nechat ty úchvatné pohledy. Jen jsem si nemohl dopřát sestup dolů do kaňonu, protože bych to fyzicky nezvládl a koloběžka tady nebyla k použití. Po výjezdu z tohoto krásného prostředí divokými serpentýnami jsem se dostal do oblasti s velkými levandulovými lány. Krátká zastávka potvrdila omamnou vůni této francouzské plodiny. Malou snítku jsem si utrhnul a dal do auta a při každém dalším vstupu jsem to cítil.

Pak už jsem najel na dálnici a přesouval se do místa další zastávky, do města Annecy. Už při naší první návštěvě s maminou někdy v roce 2001 jsem toto město obdivoval, proto jsem si jej vybral pro moji přestávku na cestě domů. Zajistil jsem si předem hezký hotel Les Muses v blízkosti velkého jezera s jménem města, Lac d'Annecy. K tomu perfektní pokoj v přízemí s terasou vedlejší nově postavené budovy, kam jsem si bez problémů mohl vzít koloběžku a přes noc ji nabít. Však to taky potřebovala. Po nastěhování jsem si udělal kávu v presovači z připravené kapsle.

Podvečerní projížďku jsem jel nejdříve po nábřeží jezera a pak do středu starobylého města. Tam jsem si dal večeri – pizzu s pivem. Pak jsem se toulal, většinou pěšky, protože v úzkých uličkách bylo dost lidí. Když jsem se dostal na okraj historického středu města, vydal jsem se zpět k hotelu. Ale ouha, trochu jsem zabloudil, když jsem na pobřeží zamířil úplně na druhou stranu od hotelu. Už se stmívalo, tak jsem si na mobilu ověřil svoji polohu a zjistil jsem, že mám k hotelu skoro 8 km zpátky. To už jsem byl na koloběžce nějakých 12 km a cestou k hotelu mne už bolely nohy. Ale ještě před setměním jsem dojel do hotelu a po uložení koloběžky k nabití jsem ještě vyrazil někam na pivo. V okolí hotelu bylo plno restaurací s venkovním sezením, ale všude strašně plno. V jedné takové jsem si vystál frontu na místo. Objednal jsem si pivo standardním výrazem pro točené pivo „bière pression“ a dostal jsem hnusné kalné pivo s nějakou karamelovou příchutí. Sotva jsem ho dopil, navíc neuvěřitelná cena 9,60 EUR. Ještě že jsem měl na pokoji zásobu 1 plechovkového piva. Na tomto jediném hotelu jsem neměl zaplacenou snídani, ale počítal jsem s tím a měl předem koupené croissanty a z domova čaj.

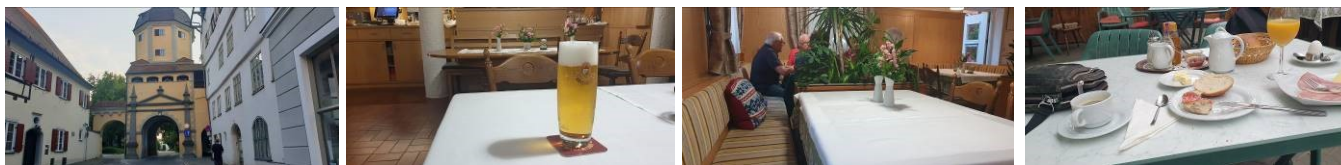

Předposlední den méj cesty jsem po snídani zamířil kolem vysokých štítů Alp (asi 15 km od Mont Blanku) do Švýcarska. Po dálnici jsem objížděl velká švýcarská jezera – Ženevské (Lac Lemán), Neuchatelské a Curyšské (Obersee), až opět k Bodamskému (Bodensee). Byl ale pátek a z Curychu kolem Bodamského jezera to byla hodně zacpaná dálnice s odklonem totálně plnými okreskami v těsné blízkosti jezera. Jen na chvíli jsem se zastavil ve městečku Langenargen, ale přehlédl jsem vybití mobilu a moc jsem ani nemohl fotit. Po nájedu na německou dálnici už to bylo bez problémů. Na benzínce jsem se zastavil na pozdním obědě. Kuřecí smažené kousky s hranolkami (výborné) a s tatarkou, k tomu Coca-Cola. Nacpal jsem se dobře. Odpoledne už jsem dojel do města Memmingen k pěknému rodinnému hotelu Gasthof zum Lindenbad. Nastal malý problém, když jsem měl už omezená hotová Eura a majitel a zároveň kuchař nechtěl zaplatit kartou, i když to bylo e-mailem domluvené. Tak jsem zaplatil v hotovosti 55 EUR a zůstalo mi jen 20 EUR, což bylo ale dost i na pivo. Jen malý nedostatek, pokoj až ve druhém patře bez výtahu. Ale ty 2 výšlapy (při příjezdu a večer po pivu) se daly snést. Ještě jsem si užil prohlídky krásného centra města, kam jsem vyrazil na koloběžce. Typické bavorské město s velkým náměstím a historickými budovami, nejhezčí asi Rathaus. Navečer jsem si sednul do restaurace a dal si výborné bavorské pivo za 3,50 EUR, tedy 2. Vedle mne hráli 4 starší pánové karty a dost se bavili.

Ráno v sobotu 24.7. jsem zašel na snídani, takovou domácí. Jen vajíčko naměkko v kovovém kalíšku jsem vynechal, Jednak vajíčka k snídani nemusím, jednak nevím jak se to jí, tedy jak se vajíčko lžičkou vybírá. Už během této snídani začalo poprchávat a blížila se bouřka. Od pátku první voda. Opustil jsem hotel a dal se po dálnici směrem k domovu. Bouřce jsem ujel, ta došla k nám až druhý den. Moc jsem nezastavoval, jen povinné zastávky na benzínkách nebo parkovištích s WC. Znovu jsem volil cestu přes

Cheb a Karlovy Vary, byla sobota, tak byl menší provoz na silnicích. Dojel jsem domů po 2. hodině odpoledne.

Celkem jsem najel 3.062 km, z Chabařovic do Mnichova 450 km, z Mnichova do Bad Ragazu 220 km, z Bad Ragazu do Varazze 436 km, z Varazze do Nice 175 km, z Nice do Saint Raphael a pojíždění mezi hotelem a centrem města 80 km, ze Saint Raphael přes Nice do Sainte Maxime 120 km, ze Sainte Maxime do Annecy 511 km, z Annecy do Memmingenu 540 km, z Memmingenu domů 530 km. Takže nejdelší denní nájezd byl hned první den, 670 km s dvouhodinovou přestávkou v Mnichově.

Vlastimil Pabián, Chabařovice 9.8.2021